

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/88/2020
Identifikačné číslo spisu: 1214224949
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1214224949.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Techmontstav spol. s r. o., so sídlom Pluhová 8, Ivanka pri Dunaji, IČO: 17 325 188, zast. AK MS s.r.o., so sídlom Galandova 3, Bratislava IČO: 47 237 767, proti žalovanému: PSJ Hydrotranzit, a.s., so sídlom Vlčie hrdlo 90, Bratislava, IČO: 35 833 106, zast. ČORBA & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bajkalská 45G, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 933 973, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/197/2014, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/188/2017-146 zo dňa 06. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 42Cb/197/2014-101 zo dňa 30. 05. 2017 žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že túto žalovanému nepriznal.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 24. 10. 2014, domáhal, aby súd zrušil rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Slovak arbitration court, s.r.o., so sídlom Krížna 56, Bratislava pod sp. zn. 01/04/14 dňa 16. 09. 2014. Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., konajúci vo veci žalobcu proti žalovanému, rozhodcovským rozsudkom sp. zn. 01/04/2014 zamietol žalobu žalobcu zo dňa 01. 04. 2014 o zaplatenie 40.373,15 eur s príslušenstvom. Žalobca sa domáha zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku jednak z dôvodu, že popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“, „zákon o rozhodcovskom konaní“ alebo „ZoRK“), ako aj z dôvodu porušenia zásady rovnosti

účastníkov konania (§ 40 ods. 1 písm. g/ zákona o rozhodcovskom konaní) a existencie dôvodov, pre ktoré možno nariadiť obnovu konania podľa osobitného zákona (§ 40 ods. 1 písm. h/ zákona o rozhodcovskom konaní).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že záver žalobcu o absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu absencie konkrétnych pravidiel rozhodcovského konania, ktoré žalobca, podľa jeho tvrdení, nemal k dispozícii, nie je dôvodný. Rovnako za nedôvodné posúdil aj tvrdenie žalobcu týkajúce sa voľby rozhodcovského súdu, ktorý bol podľa jeho tvrdení určený výlučne žalovaným. Uviedol, že rozhodcovský súd, ktorý mal vec v prípade sporu medzi zmluvnými stranami prejednať, bol dohodnutý už v rámci rozhodcovskej doložky, a teda pokiaľ žalobca túto rozhodcovskú doložku v rámci dodatku č. 2 k zmluve o dielo na znak súhlasu podpísal (pričom ako jedna zo zmluvných strán mal možnosť obsah rozhodcovskej doložky meniť/doplniť, čo potvrdil aj žalovaný), mal vedomosť o tom, ktorý súd bude prípadný spor prejednávať. Nemožno preto hovoriť o jednostrannom výbere rozhodcovského súdu žalovaným.

4. V nadväznosti na tvrdenie žalobcu, ktorý v priebehu konania uviedol, že sudca rozhodcovského súdu nebol ustanovený v súlade s čl. 10 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Slovak arbitration court, s.r.o. (ďalej len „Rokovací poriadok“) a ustanovenie rozhodcu nebolo žalobcovi oznámené, čím bolo žalobcovi podľa jeho tvrdení upreté procesné právo podľa § 16 Rokovacieho poriadku a ďalšie práva vyplývajúce z § 16 ods. 4 a 5 Rokovacieho poriadku, súd prvej inštancie poukázal na § 10 ods. 1 a 2 Rokovacieho poriadku a uviedol, že nie je zrejmé, interpretáciou ktorého ustanovenia Rokovacieho poriadku, prípadne Štatútu, dospel žalobca k záveru, že rozhodcovský súd vydáva o ustanovení rozhodcu osobitné rozhodnutie, ktoré sa následne dáva na vedomie stranám rozhodcovského konania. Z ustanovenia § 6 ods. 2 písm. e/ a g/ Rokovacieho poriadku síce vyplýva, že rozhodcovský súd doručuje účastníkom rozhodcovského konania rozhodcovské uznesenia a iné určené písomnosti, avšak v predmetnom ustanovení, ani v iných ustanoveniach Rokovacieho poriadku nie je žiadna zmienka o doručovaní rozhodnutí o ustanovení rozhodcu. Taktiež nemožno podľa názoru konajúceho súdu považovať za pravdivé tvrdenie žalobcu, že o ustanovení konkrétneho rozhodcu sa žalobca dozvedel až z rozhodcovského rozsudku, keďže žalobca bol zo strany rozhodcovského súdu výzvou zo dňa 07. 05. 2014 vyzvaný, aby sa vyjadril k žalobnej odpovedi žalovaného, pričom už na tejto výzve bol uvedený rozhodca, ktorému bol spor medzi žalobcom a žalovaným pridelený na prejednanie. Súd dodal, že žalobcovi neboli upreté žiadne jeho procesné práva, nakoľko v zmysle § 16 ods. 5 Rokovacieho poriadku mohol žalobca už odo dňa doručenia výzvy na vyjadrenie sa k žalobnej odpovedi žalovaného (t. j. odo dňa jeho vedomosti o osobe rozhodcu) uplatniť voči rozhodcovi písomnú námietku (pokiaľ mal za to, že existuje predpojatosť rozhodcu), čo však žalobca neurobil. Žalobcom vytykané vady/nedostatky rozhodcovského konania tak prvoinštančný súd v kontexte uvedených skutočností posúdil ako nedôvodné.

5. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že rozhodcovská doložka bola medzi stranami sporu uzatvorená písomne, a to v rámci dodatku č. 2 k zmluve o dielo, čo nerozporovala žiadna zo strán. Na základe uvedeného mal súd za to, že po formálnej stránke boli splnené všetky náležitosti, ktoré sú vyžadované zákonom (§ 4 ZoRK), pričom k tvrdeniu žalobcu, že pán H., ktorý podpisoval dodatok č. 2 k zmluve o dielo, bol v tom čase psychicky chorý, prvoinštančný súd uviedol, že na tejto skutočnosti nemožno založiť neplatnosť predmetného dodatku č. 2, nakoľko žalobca súdu nepreukázal, že pán H. bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony. Dodal, že práve žalobca bol iniciátorom sporu a svoju žalobu voči žalovanému podal na rozhodcovský súd, čím vo svojej podstate akceptoval to, že vec sa má prejednať pred rozhodcovským súdom. Z tohto jeho konania je taktiež zrejmé, že rozhodcovskú doložku považoval za platne dojednanú.

6. Prvoinštančný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že rozhodcovská doložka je absolútne neplatná z dôvodu, že odporuje zákonu, keď vylučuje akúkoľvek možnosť zrušenia rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že formulácia rozhodcovskej doložky žalobcovi žiadnym spôsobom neznamená domáhať sa na príslušnom súde zrušenia rozhodcovského rozsudku, nakoľko toto právo žalobcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 40 ods. 1 ZoRK, kde sú taxatívne vymenované dôvody, pre ktoré je

možné takúto žalobu podať.

7. K námietke žalobcu, že rozhodcovský súd mu nedoručil vyjadrenie žalovaného, doručené rozhodcovskému súdu dňa 21. 07. 2014, súd prvej inštancie uviedol, že z pripojeného rozhodcovského spisu sp. zn. 01/04/14 zistil, že po začatí rozhodcovského konania a ustanovení rozhodcu bol žalovaný vyzvaný uznesením rozhodcovského súdu zo dňa 08. 04. 2014 na podanie žalobnej odpovede k žalobe a jej prílohám v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Predmetné uznesenie si žalovaný prevzal dňa 11. 04. 2014 a podaním doručeným rozhodcovskému súdu dňa 25. 04. 2014 sa vyjadril k žalobe žalobcu. K žalobnej odpovedi sa na výzvu rozhodcovského súdu zo dňa 07. 05. 2014 vyjadril žalobca podaním doručeným rozhodcovskému súdu dňa 30. 06. 2014, pričom predmetné podanie bolo spolu s výzvou na vyjadrenie sa zo dňa 15. 07. 2014 doručené žalovanému. Žalovaný podal k vyjadreniu žalobcu opätovne vyjadrenie, ktoré doručil rozhodcovskému súdu dňa 28. 07. 2014. Na základe uvedených skutočností dospel prvoinštančný súd k záveru, že k porušeniu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania nedošlo, nakoľko žalobcovi bola

v rozhodcovskom konaní riadne doručená žalobná odpoveď, rozhodcovským súdom bol vyzvaný, aby sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril a jeho vyjadrenie bolo následne zaslané žalovanému. Súd nezistil žiadne iné ďalšie okolnosti v postupe rozhodcovského súdu, ktoré by svedčili o tom, že žalobca bol v rozhodcovskom konaní akýmkoľvek spôsobom procesne znevýhodnený alebo diskriminovaný. Pokiaľ ide o nedoručenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 21. 07. 2014 žalobcovi (doručené rozhodcovskému súdu dňa 28. 07. 2014), súd prvej inštancie sa nestotožnil so záverom žalobcu, že takýmto postupom rozhodcu

v rozhodcovskom konaní bola spôsobená nerovnosť v konaní, nakoľko vzájomným doručovaním všetkých vyjadrení, ku ktorým by sa podľa názoru žalobcu mala vždy vyjadriť aj druhá strana, by bolo možné spor predlžovať prakticky donekonečna. Stanovisko žalovaného navyše podľa názoru súdu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, dôkazy, ako ani návrhy na vykonanie dôkazov. Žalobca mal v rozhodcovskom konaní niekoľko príležitostí využiť prostriedky procesného útoku, ako i obrany. Za dôležité súd považoval znenie § 12 Rokovacieho poriadku, ktoré medzi náležitosti žaloby zaraďuje okrem iného aj pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktoré žalobca navrhuje vykonať. Odsok 2 predmetného ustanovenia žalobcovi ukladá povinnosť pripojiť k žalobe dôkazy, o ktoré opiera svoje tvrdenia. Z uvedeného je tak zrejmé, že bolo povinnosťou žalobcu uviesť v žalobe všetky skutočnosti, ktoré považuje za rozhodujúce a tieto následne podporiť všetkými relevantnými dôkazmi, ktorými disponuje. Znenie § 12 Rokovacieho poriadku je identické so znením § 18 ZoRK, ktoré explicitne vymenúva základné náležitosti žaloby, medzi ktoré zaraďuje pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktoré žalobca navrhuje vykonať. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod, ktorý by z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g/ ZoRK porušoval rovnosť účastníkov v rozhodcovskom konaní vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom.

8. K existencii dôvodov, pre ktoré možno žiadať obnovu konania, za ktorý žalobca označil nemožnosť uvedenia skutočností a dôkazov, ktoré by vyvrátili tvrdenia a argumentáciu žalovaného v jeho vyjadrení zo dňa 21. 07. 2014, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal, že skutočnosti a dôkazy uvádzané v návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku nemohol bez svojej viny predložiť už v rozhodcovskom konaní, prípadne že tieto sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. a/ a b/ Občianskeho súdneho poriadku účinného ku dňu podania žaloby). Žalobca neuviedol a ani nepreukázal žiadny objektívny dôvod, pre ktorý tieto dôkazy bez svojej viny nemohol predložiť už v rozhodcovskom konaní.

9. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, preto ju v celom rozsahu zamietol.

10. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Cob/188/20177-146 zo dňa 06. 12. 2018, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

11. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že nedoručením vyjadrenia žalovaného zo dňa 28. 07. 2014 žalobcovi v rozhodcovskom konaní nedošlo

k porušeniu zásady rovnosti účastníkov. Poukázal na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. IV. ÚS 462/2010 a IV. ÚS 462/2010, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/17/2011 a 6Cdo/277/2013, ako aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Verdú Verdú proti Španielsku,

č. 43432/02, ods. 26 až 28 a s poukazom na závery z nich vyplývajúce konštatoval, že nedoručením vyjadrenia žalovaného zo dňa 28. 07. 2014 žalobcovi v rozhodcovskom konaní nedošlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov, a teda k naplneniu dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. g/ zákona o rozhodcovskom konaní.

12. Z posudzovaného rozhodcovského rozsudku mal odvolací súd za to, že rozhodcovský súd sa vysporiadal s podstatnými argumentmi žalobcu, ktoré boli rozhodné pre posúdenie nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní, pričom v odôvodnení svojho rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery a súčasne uviedol ako vec právne posúdil. Rozhodcovský súd sa s námietkami žalobcu zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje

na konštatovanie, že žalobca dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Samotná skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom rozhodcovského súdu nestotožňuje a domnieva sa, že jeho práva boli porušené tým, že mu rozhodcovský súd nedal konkrétnu odpoveď na všetky jeho námietky, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodcovského rozsudku. Totožne s uznesením Ústavného súdu SR konštatoval, že to, že rozhodcovský súd nerozhodol v súlade s očakávaním žalobcu ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého súdneho konania.

13. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom prvoinštančného súdu, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal, že pán H.Á. bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony. Neprisvedčil názoru žalobcu, že takýto záver (o právnej nespôsobilosti pána H.) vyplýva z oznámenia ošetrojúcej lekárky E.. D. C. zo dňa 04. 02. 2016. Obsah dotknutého vyjadrenia relevantným spôsobom neosvedčuje žalobcom tvrdenú skutočnosť, že pán H. bol v čase podpisu dodatku č. 2 nespôsobilý tento právny úkon vykonať.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

15. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18. 02. 2019.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 169 - 176), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupoval v súlade s princípmi C. s. p., ale postupoval predovšetkým v rozpore s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 16 ods. 1 C. s. p.

17. Za podstatnú otázku, od ktorej záviselo podľa žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu a v ktorej sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, považuje posúdenie neplatnosti právneho úkonu pána D. H. ako konateľa žalobcu, ktorý pri podpise dodatku č. 2, zahrňujúceho rozhodcovskú zmluvu, konal v duševnej poruche podľa § 38 ods. 2 OZ, ktorá ho robila na tento úkon nespôsobilou. Odvolací súd sa podľa názoru žalobcu mal odchýliť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v rozhodnutiach R III/1979 a R 4/1971, pričom svoj odklon neodôvodnil, neuviedol prečo neaplikoval príslušné právne ustanovenie Občianskeho zákonníka a nijakým spôsobom naň v napadnutom rozsudku ani len nepoukázal. Žalobca tvrdí, že úkon uzavretia dodatku č. 2 zmluvy o dielo vrátane rozhodcovskej zmluvy je s prihliadnutím na ust. § 38 ods. 2 OZ absolútne neplatný, v dôsledku čoho nebola založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto právnej veci.

18. Žalobca vyslovil názor, že konajúce súdy na vzniknutý skutkový stav namiesto správneho ust. § 38 ods. 2 OZ tvrdeného žalobcom, aplikovali nesprávne ust. § 38 ods. 1 OZ. Súdy tak v predmetnom konaní nesprávne právne posudzovali otázku nedostatku spôsobilosti svedka pána D. H. na právne

úkony namiesto toho, aby sa vysporiadali

s tvrdením žalobcu o nespôsobilosti menovaného svedka vykonať podpis dodatku č. 2 zmluvy o dielo v dôsledku jeho duševnej poruchy. Žalobca zdôraznil, že v prvoinštančnom konaní svojou výpoveďou ani oznámením ošetrojúcej lekárky E.. D. C. zo dňa

04. 02. 2016 nedokazoval a ani netvrdil, že pán H. bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony podľa § 38 ods. 1 OZ a túto skutočnosť sa ani nesnažil v konaní preukázať, ale poukazoval na možné konanie pána H., ako konateľa žalobcu, v duševnej poruche

pri podpisovaní dodatku č. 2 k zmluve o dielo, ktorá ho na tento úkon robila nespôsobilým

(§ 38 ods. 2 OZ). Poukázal na výpoveď ďalšieho konateľa žalobcu H. D., ktorý na pojednávaní dňa 10.

12. 2015 uviedol, že „...pán H. na jeseň 2012 začal mať zdravotné problémy psychického rázu a viackrát bol hospitalizovaný v nemocnici vo Veľkom Záluží... Pán H. bol 8/2013 hospitalizovaný v nemocnici a siahol si na život, v nemocnici bol cca 2 - 3 mesiace...v čase podpisu dodatku č. 2 bol na tom zle...On sám požiadal o zrušenie funkcie konateľa a od 2/2014 je v invalidnom dôchodku.” Poukázal tiež na oznámenie ošetrojúcej lekárky E.. D. C. zo dňa 04. 02. 2016 ohľadom možnosti vypočutia svedka pána H. (čl. 62), vo vzťahu ku ktorému vyslovil názor, že súd na posúdenie obsahu oznámenia ošetrojúcej lekárky nemal odborné znalosti.

19. S poukazom na ust. § 38 ods. 2 OZ, jeho zmysel, význam a účel žalobca tvrdí, že sa nevyžaduje predkladať súdne rozhodnutie o obmedzení alebo pozbavení spôsobilosti na právne úkony (§ 38 ods. 2 OZ), ale postačuje dôkaz o tom, že osoba konala v duševnej poruche.

20. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný v súlade s § 151 ods. 2 C. s. p., nepoprel účinne tvrdenia žalobcu, nenavrhol odborné posúdenie tvrdenej nespôsobilosti pána H. podpísať dodatok č. 2 zmluvy o dielo v dôsledku jeho duševnej poruchy, ktorá ho na tento úkon robila nespôsobilou, ani obsah oznámenia ošetrojúcej lekárky a v dôsledku toho neplatnosť dodatku č. 2. V dôsledku neúčinnosti popretia žalobca nemal dôvod navrhovať iné dokazovanie a predpokladal, že prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní bude vychádzať v súlade s čl. 2 ods. 3 a čl. 16 ods. 1 C. s. p., z účinného nepopretia tvrdenia žalobcu o neplatnosti dodatku č. 2 zmluvy o dielo medzi žalovaným a žalobcom.

21. Prvoinštančnému aj odvolaciemu súdu žalobca vytkol, že v rozpore

s tvrdeným (a účinne nepopretým) skutkovým stavom odôvodňujúcim neplatnosť dodatku

č. 2 zmluvy o dielo a tým aj dojednania o riešení sporov medzi žalobcom a žalovaným rozhodcovským súdom, neaplikoval na tento skutkový stav príslušné ustanovenie zákona -

§ 38 ods. 2 OZ, ktoré tvrdil žalobca, ale aplikoval ust. § 38 ods. 1 OZ, ktorého aplikácia nie je v súlade s dôkazmi, skutkovými a právnymi tvrdeniami žalobcu. Prvoinštančný ani odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku neposudzovali, či konkrétny úkon (podpis dodatku č. 2 spolu s rozhodcovskou zmluvou) v konkrétnom čase (17. 06. 2013) bol vykonaný pánom D. H. v duševnej poruche, ktorá ho urobila nespôsobilým na tento úkon podľa § 38 ods. 2 OZ, ale aplikovali nesprávnu právnu normu § 38 ods. 1 OZ, ktorú v konaní žalobca netvrdil a ani nežiadal aplikovať.

22. Na základe vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/188/2017-146 zo dňa 06. 12. 2018 zmenil tak, že zruší rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Slovak arbitration court s.r.o., sp. zn. 01/04/14 zo dňa 16. 09. 2014, alternatívne aby označený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

23. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním

zo dňa 30. 05. 2019 na č. l. 193 - 195 spisu), ktorý navrhol dovolanie podľa § 448

C. s. p. zamietnuť, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

24. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 18. 07. 2019 (č. l. 217 spisu) bolo vyjadrenie žalovaného v súlade s ust. § 436 ods. 4 C. s. p. zaslané na vedomie žalobcovi, ktorý zotrval na svojich

vyjadreniach v dovolaní.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

26. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

27. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

28. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

29. Právnym posúdením veci sa rozumie činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky, riešeniu ktorých predchádza riešenie otázok skutkových, teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, prípadne nesprávnym hodnotením vykonaného dokazovania. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p..

30. Žalobca vo svojom dovolaní argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a hoci formálne označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, v skutočnosti, vychádzajúc z obsahu dovolania, odôvodnil tento mimoriadny opravný prostriedok nesprávnym hodnotením dôkazov a nesprávnymi skutkovými zisteniami odvolacieho súdu.

31. Žalobca v dovolaní tvrdí, že súdy dôsledne neskúmali neschopnosť pána D. H. (druhého konateľa žalobcu) urobiť právny úkon v dôsledku jeho duševnej choroby. Vo vzťahu k oznámeniu E. D.F. C. zo dňa 01. 02. 2016 k možnosti vypočutia pána H. v konaní (č. l. 62) žalobca namietol, že súd nemal odborné znalosti

na posúdenie obsahu oznámenie ošetrojúcej lekárky. V nadväznosti na uvedené, argumentujúc aj výpoveďou svedka pána H. D. na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 10. 12. 2015 k zdravotným problémom pána H. (č. l. 48 - 49 spisu) tvrdí, že súd nevychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového

stavu veci, v dôsledku čoho nesprávne aplikoval ust. § 38 ods. 1 OZ namiesto ust. § 38 ods. 2 OZ.

32. Je nepochybné, že dovolateľ v dovolaní namieta v skutočnosti nesprávne hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi vo vzťahu k zdravotnému stavu pána H., jeho spôsobilosti či nespôsobilosti na právne úkony, ktorá okolnosť mala viesť k žalobcom tvrdenému nesprávnemu posudzovaniu otázky nedostatku jeho spôsobilosti na právne úkony súdmi namiesto posudzovania nespôsobilosti pána H. v dôsledku jeho duševnej poruchy vykonať podpis dodatku č. 2 k zmluve o dielo, vrátane rozhodcovskej zmluvy. Takéto odôvodnenie dovolania nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 428 C. s. p., t. j. odôvodnenie dovolania dovolacími dôvodmi, keďže nesprávne hodnotenie dôkazov a nesprávne skutkové zistenia nie sú dovolacími dôvodmi v zmysle príslušných ustanovení C. s. p. o dovolaní.

33. Dovolací súd pre úplnosť k časti dovolania žalobcu, v ktorej dôvodí nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia uvádza, že rozsudky oboch vo veci konajúcich súdov parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p., spĺňajú, pretože v odôvodneniach svojich rozhodnutí zrozumiteľným spôsobom uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a správne citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodili svoje závery.

34. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, má dovolací súd vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. za nepochybné, že dovolateľ dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., preto dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.